

HET 'ONBEANTWOORDE'
GEBED VAN PAULUS

A.E. Knoch

Het ‘onbeantwoorde’ gebed van Paulus.

De gebeden, die in de Schrift staan, zijn net zo verschillend van elkaar als alle waarheden in de diverse soorten van beheer, waar zij voor gelden. Veel serieuze gelovigen hebben al bittere teleurstellingen moeten incasseren, alleen omdat zij denken volgens de Schrift te handelen, doordat zij oudtestamentische gebeurtenissen en belevenissen overdragen op het huidige beheer en gebeden nazeggen, die een volkomen andere achtergrond hebben. Velen verdedigen ook de opvatting, dat, als ze maar intensief, volhardend en ernstig genoeg in hun gebeden worstelen, zij kunnen bereiken, waar ze om vragen; en zo niet dan is er iets grondig fout. Het beste antwoord op deze houding is de ervaring, die de apostel Paulus mocht opdoen.

Een boodschapper van Satan.

Paulus smeekte de Heer driemaal om hem toch van de doorn in zijn vlees te bevrijden. Er wordt niet rechtstreeks verteld, waar het om ging. Alles wat wij weten is, dat het geen zelfzuchtige wens was. Het ging hem om het kwijtraken van een lichamelijk gebrek, dat, zoals de apostel waarschijnlijk vermoed heeft, de uitvoering van zijn dienst zou kunnen beïnvloeden. Kunnen wij als reden voor zijn smeekbede ons betere motieven voorstellen? Zijn wij niet geneigd te vragen, waarom God een boodschapper van satan moest gebruiken om Paulus in zwakheid te houden, terwijl zijn kracht toch zo zeer voor zijn zware taak gebruikt werd om het hem toevertrouwde evangelie bekend te maken? De meesten van ons zouden dit toch zeker voor een eerste vereiste houden. Het is echt niet gemakkelijk om te begrijpen, waarom het veel belangrijker is in zwakheid gehouden te worden. En precies dat gebeurde, opdat de apostel zich niet vanwege het buitengewone van de openbaringen zou verheffen (2 Cor. 12:7).

Dit feit zal vooral diegenen van ons aanspreken, aan wie net als aan Paulus de volle lichtglans van het heerlijke evangelie onthuld is, doordat God hun daar het geestelijke begrip voor opende. Zonder twijfel waren de ketenen van de apostel in de gevangenis eveneens een bijzondere toerusting om hem ootmoedig te houden; want waarom vielen hem anders die heerlijke openbaringen in zo’n menonwaardige toestand ten deel? Hieruit volgt natuurlijk de vraag waarom wij, die niet geketend of opgesloten zijn, zo in de verkondiging van deze alles overtreffende waarheden beperkt zijn en deze boodschap zo weinig acceptatie vindt. Zelfs heel veel voorbede is blijkbaar niet in staat de Heer op andere gedachten te brengen om de beperkingen op te heffen, zodat alle gelovigen tot de Paulinische kennis komen. Het antwoord kan alleen luiden: het is belangrijker dat Zijn dienaren ootmoedig gehouden worden dan dat zij vrij zijn om naar eigen inzicht te handelen.

In het geval van Paulus en ongetwijfeld ook in alle hedendaagse situaties, was het een verbinding van twee oorzaken van zijn zwakheid, namelijk een vleselijke als ook een, waarvan de oorzaak op geestelijk gebied lag. De vleselijke, aardse kant veroorzaakte hem uiteraard pijn en lijden, want dat is de werking van een doorn. De zwakheid op geestelijk gebied werd door een boodschapper van satan veroorzaakt, die hem “met vuisten” sloeg. Deze woorden “met vuisten slaan” suggereren, dat het ging om een invloed van de kant, waarmee Paulus in nauw contact stond, vergelijkbaar met die situatie waarin de Heer Zich bevond voor de hogepriester (Matth. 26:67; Marc. 14:65), en dit was immers ook de ervaring

van de apostel (1 Cor. 4:11). Satans boodschappers konden hem alleen slagen toebrengen op geestelijk gebied, die door de tong van mensen veroorzaakt werden, zoals door smaad en laster, wat hem tot uitvaagsel van de wereld, ja tot uitschot van alle mensen liet worden (1 Cor. 4:11-13 NCV).

Wij, die er naar uitzien in de toekomst samen met Christus te midden van de hemelingen te zijn, zouden voor ogen moeten houden, wat voor een weg van vernedering Hij moest gaan om deze hoge plaats in te nemen. Allereerst kwam Hij *naar de aarde*, om pijn en schande te ondergaan, om nog maar te zwijgen over het lijden, dat Hij als offer onderging voor onze zonden tot aan de dood toe. Ook de Heer bad, dat de op Hem afkomende beker van Hem weggenomen mocht worden, maar voegde daar direct aan toe: *“laat niet Mijn wil, maar de Uwe gebeuren”* (Luc. 22:42 NCV). Het is voor ons een *voorrecht één* te zijn met Hem in dit lijden, dat ook op ons afkomt door de vijandschap van de tegenstander, die ons via mensen slagen toebrengt, vaak zelfs door gelovigen, die uit zijn op zelfverheffing, om aanzien in de wereld te krijgen.

Wij zouden dit goed moeten begrijpen: de overweldigende genade, die wij gekregen hebben, beoogt niet onze verhoging nú, al helemaal niet in de ogen van de wereld. God maakt nu een achtergrond gereed, waartegen Hij Zijn genade tentoonspreidt. Daarom roept Hij niet vele wijzen, invloedrijken of aanzienlijken (1 Cor. 1:26), zodat niemand kan roemen dan alleen in de Heer. Zijn dienaren worden ootmoedig gehouden, om zo Zijn genade bekend te maken. Als dit niet zo zou zijn, dan had God een man als Paulus, in plaats van hem een gevangene in Rome te laten zijn, op de troon van Caesar moeten zetten met volmacht en alle waardigheden, of hem de drievoudige kroon verleend moeten hebben, het teken van waardigheid en volmacht van de voor opvolger van de apostel Petrus gehouden Paus, te meer omdat Paulus een boodschap mocht verkondigen, die ver boven het getuigenis van Petrus, ja boven al het tot dan toe voorstelbare uitgaat, en hij inderdaad de eerste van alle apostelen was. Maar niets van dat alles.

Aan ons wordt meegedeeld, dat Paulus *driemaal* om de verwijdering van de doorn, resp. de boodschapper van satan bad. Hij ontving het antwoord niet meteen. Zonder twijfel heeft God hem al bij de eerste keer gehoord. Dit moet voor Paulus vernederend geweest zijn, voordat hem duidelijk werd, dat het Gods bedoeling was hiermee zijn vernedering nog te vermeerderen. God *“beantwoordt”* niet altijd omgaand de gebeden, ook niet die van Zijn allerbeste dienaren. Dat heeft niets met zonde of een krenking van God te maken, zoals de vrienden van Job dachten. Net als de doorn zelf was het een onderdeel van de zorgzame genade om de apostel te bewaren voor een of andere vorm van zelfverheffing op grond van de hem gegeven alles overstijgende onthullingen.

Als wij voor het uitvoeren van de ons door God toevertrouwde taken om wegneming ervan vragen ten gevolge van lichamelijke zwakheid, dan is dat prima. Veel gelovigen hebben mogen ervaren, dat God een God van volheid is en kan geven boven bidden of denken, als het gaat om Zijn werk of de uitvoering van de ons opgedragen taken.

Gebed zou de grondhouding van het menselijke hart zijn. Bijzondere verzoeken echter, zoals wij die hier van Paulus lezen, zouden niet voortdurend herhaald moeten worden alsof God doof is of er niet voor in de stemming is om te zegenen. Lijden en zwakheid kunnen heel goed een bewijs van Zijn zorg zijn en een teken van Zijn zegen, zoals dat bij Job het geval was. Hieruit volgt echter niet, dat iedere lichamelijke zwakheid per se dient tot verootmoediging. Vereist een taak voor een gelovige kracht van het lichaam of van het denkvermogen, dan heeft God ook andere middelen om ons tot ootmoed te brengen. Het stemt volkomen overeen met de geest van de tegenstander om zich ook van geestelijke

wapens te bedienen; hij is er ervaren in ons met pijlen van giftige woorden en laster te treffen. Job heeft waarschijnlijk meer onder de toespraken van zijn schijnvrienden geleden dan onder zijn lichamelijke zwakheid.

Tweemaal heeft Paulus zijn smeekbede herhaald. Is dat dan een maatstaf voor de grens, tot hoever wij kunnen gaan? Hier zouden wij zorgvuldig onze situatie overdenken en ons afvragen of de ons kwellende narigheid niet toch een verhulde zegen is. Verootmoedigt het ons, dan mogen wij het als gunst zien. Paulus had een welbehagen in zwakheid (2 Cor. 12:10); want hij wist, dat hij dan krachtig was, aangezien Gods kracht zich dan als bijzonder effectief kon bewijzen. Wij zijn maar een oneindig klein onderdeelje van de mensheid en hebben desondanks deel aan Gods alomvattende plan. Hij schiep het kwaad om een achtergrond voor de zegen te scheppen en Zichzelf te onthullen. Dus zouden wij niet moeten vragen om het uitwissen van ieder kwaad uit onze ervaring, maar naar het uiteindelijke effect ervan zoeken. Dan zijn we in staat God voor alles, ook voor tegenspoed, te danken en zullen we niet voortdurend om verwijdering daarvan vragen.

Voor zover ons bekend, werd aan het verzoek van Paulus niet voldaan. Maar wie, behalve onze Heer, ondervond dezelfde volheid van kracht als hij? Zijn zwakheid openbaarde de genade en de alles overstijgende kracht van God. Paulus klaagde niet, hij roemde in zijn zwakheid als een krachtbron. Gods kracht wordt in zwakheid volkomen gemaakt. Daarom geeft Paulus God de eer en dankt Hem ervoor waardig bevonden te zijn om voor Christus te lijden. Aan zijn verzoek om verwijdering van de doorn werd niet voldaan, zijn gebed kreeg geen "antwoord"; maar zijn geest werd verlicht en *zijn hart verootmoedigd*. Hij boog zich onder de wil van God en gaf zo een getuigenis van Zijn heerlijkheid.

A.E. Knoch.

U.R. 1/1981.